

Arrest

nr. 140 466 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 maart 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.03.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

Bij de aanvraag 9bis wordt het Georgische paspoort van de moeder van betrokkene, T.E. (...) (N°0306181, afgegeven op 13.10.1997 en geldig tot 13.10.2002), waarin betrokkene ingeschreven staat, voorgelegd. Betrokkene was echter reeds meerderjarig bij het indienen van onderhavige aanvraag 9bis en er mag dan ook redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij een kopie van een eigen internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart kan voorleggen.

Betrokkene legt ter staving van haar identiteit en nationaliteit een kopie van haar geboorteakte met vertaling voor bij de aanvraag. Dit document kan niet weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft: "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde." (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.“

1.3. Op 23 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoekende partij eveneens een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*Bevel om het grondgebied te verlaten
De mevrouw, die verklaart te heten:*

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 07 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake het bevel om het grondgebied te verlaten

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is daar de verzoekende partij geen middel aanvoert tegen deze beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partij geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede bestreden beslissing. Tevens ontbreekt een uiteenzetting van de wijze waarop een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die is gegrond op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen het op 26 juni 2014 aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2014.

Het beroep is enkel ontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 23 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en ze herhaalt dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsdocument, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan. Zij wijst er op dat er twee vrijstellingen van de plicht tot het voorleggen van een identiteitsdocument mogelijk zijn: “*De asielaanvraag is nog niet definitief afgewezen: er is een lopend asielonderzoek of je ging in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen of bij de Raad van State. Ten tweede: Je kan onmogelijk in België een identiteitsdocument verwerven. Je moet motiveren waarom en je moet bewijzen dat je alle mogelijke concrete stappen zette om een identiteitsdocument te verwerven in België, en dat het onmogelijk is.*” De verzoekende partij betoogt dat een geboorteakte overgemaakt werd samen met het verzoekschrift conform artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij meent dat de geboorteakte kan gelijkgesteld worden met een identiteitsdocument, gezien dit document eveneens gegevens zoals naam, voornaam, nationaliteit, geboorteplaats en -datum bevat. De verzoekende partij meent dan ook dat zij geïdentificeerd kan worden aan de hand van de geboorteakte. Bovendien stelt ze duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd te hebben. De verzoekende partij betoogt eveneens dat zij nog steeds naar school gaat, ze in het laatste

jaar van haar derde graad zit, de richting Latijn-Wiskunde volgt en uitstekende resultaten behaalt en hoopt hier volgend jaar universitaire studies te mogen aanvangen. Zij meent dan ook dat haar studies als buitengewone omstandigheid dienen te worden aanvaard. Zij betoogt dat het niet redelijk is om haar terug te sturen naar haar land van herkomst, gelet op deze omstandigheden. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen verder onderzoek doet over haar feitelijke situatie en dat de verwerende partij ten onrechte met deze factoren geen rekening heeft gehouden, dat de bestreden beslissing aldus geen voldoende motivering bevat en tekort komt aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoert en stelt tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoekende partij het paspoort van haar moeder voorlegt waarin zij ingeschreven staat, doch dat zij reeds meerderjarig was bij het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zodat er redelijkerwijze van haar mag verwacht worden dat zij een kopie van een eigen internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart kan voorleggen alsook dat de voorgelegde geboorteakte niet kan weerhouden worden als een identiteitsdocument daar de omzendbrief van 21 juni 2007 bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moeten bewezen worden door een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart, dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft daar deze akte niet aantoon dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document. Concluderend wordt gemotiveerd dat gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld is.

De verzoekende partij, maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”*

In de Memorie van Toelichting wordt aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, weerspiegelt het gestelde in de memorie van toelichting en verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn.”*

Er dient tenslotte te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn identiteit “aantoot” (*Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12)

De Raad wijst er daarenboven op dat de voorwaarden dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag betreffen (cf. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256).

3.5. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is verklaard omdat niet voldaan is aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De verzoekende partij legt noch een identiteitskaart, noch een internationaal erkend paspoort, noch een gelijkgestelde reistitel voor. De verzoekende partij legt ook geen geldige verklaring af waarom zij vrijgesteld zou zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 6 maart 2014 het Georgische paspoort van haar moeder, T.E. (N°0306181, afgegeven op 13.10.1997 en geldig tot 13.10.2002), waarin betrokkene ingeschreven staat, heeft voorgelegd. Daarnaast heeft de verzoekende partij ter staving van haar identiteit en nationaliteit tevens een kopie van haar geboorteakte met vertaling voorgelegd bij de aanvraag.

De Raad stelt vast dat uit de bij de aanvraag neergelegde stukken blijkt dat het ‘paspoort’ inderdaad op naam van de moeder van de verzoekende partij staat en dat de verzoekende partij een geboorteakte op haar naam heeft voorgelegd.

Betreffende het door de verzoekende partij voorgelegde paspoort van haar moeder en haar geboorteakte, motiveert de verwerende partij als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15 september 2006.

Bij de aanvraag 9bis wordt het Georgische paspoort van de moeder van betrokkene, T.E. (N°0306181, afgegeven op 13.10.1997 en geldig tot 13.10.2002), waarin betrokkene ingeschreven staat, voorgelegd. Betrokkene was echter reeds meerderjarig bij het indienen van onderhavige aanvraag 9bis en er mag dan ook redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij een kopie van een eigen internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart kan voorleggen.

Betrokkene legt ter staving van haar identiteit en nationaliteit een kopie van haar geboorteakte met vertaling voor bij de aanvraag. Dit document kan niet weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft: "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde." (RW nr. 11.335 van 19.05.08).

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.“

3.6. De verzoekende partij betwist niet dat zij als staving van haar identiteit het paspoort van haar moeder, waarin zij vermeld staat, en haar eigen geboorteakte voorlegde. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag op 6 maart 2014 meerderjarig was. De verzoekende partij is immers geboren in 1994. De Raad is van oordeel dat het niet kennelijk onredelijk is van het bestuur te oordelen dat redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht mag worden dat zij een kopie van een eigen internationaal erkend paspoort of van een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart kan voorleggen.

3.7. Wat betreft de geboorteakte motiveert de verwerende partij terecht dat dit document niet kan weerhouden worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b) inderdaad bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart, dat een geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft en dat een geboorteakte weliswaar bepaalde gegevens kan verschaffen, maar zoals een identiteitskaart een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en het niet dezelfde bewijswaarde heeft.

Waar de verzoekende partij stelt dat de geboorteakte kan gelijkgesteld worden met een identiteitsdocument gezien dit document eveneens gegevens zoals naam, voornaam, nationaliteit, geboorteplaats en -datum bevat, stelt de Raad vast dat ook de verwerende partij in haar motivering aangeeft dat de geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen. Echter motiveert de verwerende partij eveneens dat, hoewel de geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen, de geboorteakte niet dezelfde bewijswaarde heeft als een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart daar de geboorteakte niet aantoont dat de drager van de het document de persoon is die omschreven wordt in het document. Deze motieven worden door de verzoekende partij niet weerlegd of ontkracht, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat een geboorteakte kan gelijkgesteld worden met een identiteitsdocument.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat zij kan geïdentificeerd worden aan de hand van haar geboorteakte, beperkt zij zich tot een loutere algemene stelling, doch weerlegt hiermee de motivering dat een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document, niet.

3.8. Tenslotte ging de niet van een geldig identiteitsstuk vergezeld aanvraag, zoals geregeld in de omzendbrief van 21 juni 2007 (punt II C 1-b), evenmin vergezeld van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan. De verwerende partij oordeelde dan ook terecht dat de zogenaamde documentaire

ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet werd vervuld. Uit het administratief dossier blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij enige dergelijke verschoningsgrond heeft aangebracht.

Met het eenvoudig opsommen van de vrijstellingsgronden voor het voorleggen van een identiteitsdocument bij het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat zij onder deze voorwaarden om een vrijstelling te bekomen zou vallen. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen verschoningsgrond heeft aangehaald voor het niet neerleggen van een identiteitsdocument.

3.9. Wat betreft het betoog van de verzoekende partij aangaande haar scholing en sociale verankering en betreffende het feit dat het niet redelijk is haar terug te sturen naar haar land van herkomst gelet op deze (buitengewone) omstandigheden en de opmerking dat de verwerende partij geen onderzoek heeft gedaan naar haar feitelijke situatie en met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden, merkt de Raad op dat de verwerende partij bij de vaststelling van de niet vervulling van de documentaire voorwaarde, met name het gegeven dat de verzoekende partij inderdaad geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9*bis*, §1 van de vreemdelingenwet, heeft vorgelegd, niet gehouden is hieromtrent te motiveren of dienaangaande verder onderzoek te verrichten, precies omdat de aanvraag onontvankelijk is omdat aan de wettelijke voorwaarden van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, niet voldaan werd. De beoordeling of er al dan niet buitengewone omstandigheden zijn is pas nuttig indien aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan werd.

3.10. De Raad stelt vast, in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de verwerende partij in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.13. Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER